

การพัฒนาทักษะการข้บร้องวิชาดนตรีสากลโดยใช้แบบฝึกทักษะ
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการ

ผู้วิจัย

อาจารย์กฤษฎา ดาวเรือง

งานวิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาทางการศึกษา
วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการ กรุงเทพมหานคร

ปีการศึกษา 2564

ชื่อวิจัย การพัฒนาทักษะการขบรื่องวิชาคณิตศาสตร์สากลโดยใช้แบบฝึกทักษะของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการ
ผู้วิจัย อาจารย์กฤษฎา ดาวเรือง
ปีการศึกษา 2654

บทคัดย่อ

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการขบรื่องวิชาคณิตศาสตร์สากลโดยใช้แบบฝึกทักษะของ
นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการ
มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการขบรื่องวิชาคณิตศาสตร์สากลโดยใช้แบบฝึกทักษะของนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการ ตัวอย่าง คือ นักศึกษา
วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการ ระดับชั้น ปวช. ปีการศึกษา 2564 จำนวน 5 คน
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถการขบรื่องวิชาคณิตศาสตร์สากล สถิติที่ใช้ใน
การวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ค่า t – test Dependent
ผลการวิจัยพบว่า

จากการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมโดยใช้แบบฝึกทักษะ พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียน
สูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า จากการจัดการ
เรียนรู้ด้วยโดยใช้แบบฝึกทักษะ ทำให้นักศึกษามีทักษะการขบรื่องวิชาคณิตศาสตร์สากลดีขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาเรื่อง “การพัฒนาทักษะการจับร่องวิชาคณิตศาสตร์สากลโดยใช้แบบฝึกทักษะของ
นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ” วิจัยเล่มนี้
สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือและให้คำปรึกษาที่ดีจากอดี้อาจารย์กันตชาติ เมธาโชติมณีกุล
ขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

กฤษฎา ดาวเรือง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	(1)
กิตติกรรมประกาศ.....	(2)
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
ขอบเขตของการวิจัย.....	2
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	3
2 แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4
แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีของธอร์นไดค์.....	4
โสตทักษะวิชาดนตรีสากล.....	7
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	13
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	13
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	13
การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	13
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	14
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	16
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	16
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	17
สรุปผลการวิจัย.....	17
อภิปรายผล.....	17
ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	18
บรรณานุกรม.....	19
ภาคผนวก.....	20
ประวัติผู้วิจัย.....	22

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การขับร้องนั้นเป็นผลงานทางดนตรีที่มนุษย์ได้สร้างสรรค์ขึ้นก่อนการดนตรีใด ๆ นับตั้งแต่มนุษย์เริ่มรู้จักการเปล่งเสียงของตนออกมาเป็นภาษาใช้ในการสื่อสารกันเองในกลุ่มของตน การขับร้องก็เกิดขึ้นมาในเวลาไล่เลี่ยกันนั่นเองมนุษย์ในแต่ละกลุ่มแต่ละเผ่าพันธุ์นั้นจะใช้ภาษาของตนสร้างสรรค์ผลงานดังกล่าว การร้องเพลงเป็นสื่อกลางในการติดต่อและเข้าใจที่เก่าแก่ที่สุดดังนั้นลักษณะการร้องเพลงจึงเกิดขึ้นทั่วทุกประเทศซึ่งประเทศนั้นๆ ต่างรักษาไว้ในท้องถิ่น การขับร้องเพลงไทยในอดีตนั้นถือเป็นศิลปะที่รู้จักกันแพร่หลาย และเป็นที่ยอมรับในวงดนตรีไทยทั้งวงปี่พาทย์วงเครื่องสายและวงมโหรี ดังนั้น การที่จะได้มาซึ่งการร้องที่ถูกต้องมีคุณภาพมีเทคนิคลีลา และความไพเราะอย่างสมบูรณ์นั้น จำเป็นต้องมีการศึกษาหลักวิธีการ ตลอดจนเทคนิคในการขับร้องอย่างถ่องแท้ กระจ่างชัดจึงทำให้การขับร้องประสบผลสำเร็จได้ (รจนา ผาดไพบุลย์, 2550 อ้างถึงใน สายพอ บัวผัน, 2555)

เรื่องของการขับร้องส่วนใหญ่อาจคิดว่าเป็นเรื่องง่าย แต่จริง ๆ แล้วไม่ได้ง่ายอย่างที่คิดแต่ก็ไม่ได้ยากเกินความตั้งใจ บ้างอาจคิดว่าการขับร้องคือการเปล่งเสียงแล้วร้องออกมาเป็นทำนอง แต่หากเจอเพลงที่มีโน้ตเสียงสูง หรือมีการร้องแบบแปลกๆ ก็ไม่สามารถทำได้ และจะเกิดปัญหาเพราะไม่รู้ว่าทำยังไง เพราะนั่นคือเทคนิคในการขับร้อง ต้องมีการศึกษาเรียนรู้ และวิธีการฝึกที่ถูกต้องจึงจะทำได้ หากร้องแบบผิดวิธี จะเป็นการทำลายเส้นเสียงได้ ผู้ที่ฝึกขับร้องใหม่ ๆ มักจะเจอปัญหาต่าง ๆ มากมายในการขับร้อง เช่น เสียงไม่ถึง ร้องเพี้ยน ร้องไม่ตรงจังหวะ ร้องแล้วเสียงแตกเสียงแหบ เป็นต้น การขับร้องไม่มีวิธีลัด เสียงของทุกคนสามารถพัฒนาได้เรื่อย ๆ หากมีการฝึกฝนที่ถูกต้อง เสียงจะมีการพัฒนาและมีคุณภาพมากขึ้น (ปิยะพันธ์ บางแก้วและวัน เดชพิชัย, 2563)

ผู้วิจัยนั้นเห็นความสำคัญของพัฒนาทักษะการขับร้องวิชาดนตรีสากล จึงสนใจที่จะพัฒนาแบบฝึกทักษะ มีคุณสมบัติที่ดีที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีสามารถช่วยให้ผู้เรียน ได้ฝึกทักษะเกิดการพัฒนาการเรียนรู้จากการปฏิบัติด้วยตนเอง ทั้งยังเป็นสื่อที่มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองได้ตามศักยภาพ และเพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยมาเป็นแนวทางในการจัดและปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป

วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาทักษะการขับร้องวิชาดนตรีสากล โดยใช้แบบฝึกทักษะของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ

สมมติฐานการวิจัย

หลังจากที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ มีทักษะการขับร้องวิชาดนตรีสากลสูงขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ ทั้งระดับชั้น ปวช. ปีการศึกษา 2564 (จำนวน 947 คน ข้อมูลจากสำนักทะเบียนและวัดผล ณ วันที่ 11 มิถุนายน 2564)

กลุ่มตัวอย่าง คือ ที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ ระดับชั้น ปวช. ปีการศึกษา 2564 จำนวน 5คน

ขอบเขตพื้นที่ วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ (Independent V) คือ แบบฝึกทักษะ

ตัวแปรตาม คือ ทักษะการขับร้อง

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ

วิทยาลัยฯ หมายถึง นักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ

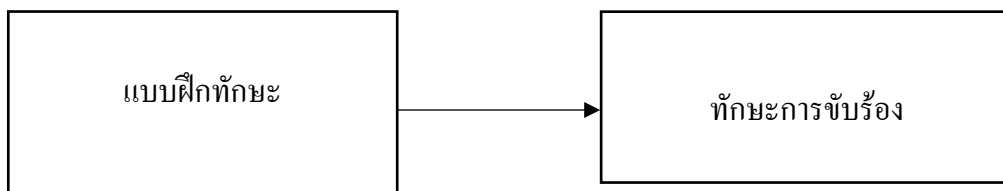
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

นักศึกษามีทักษะการขับร้องบรรลุตามวัตถุประสงค์

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ (Independent variable)

ตัวแปรตาม (Dependent variable)

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย การพัฒนาทักษะการจับร่องวิชาดนตรีสากลโดยใช้แบบฝึกทักษะของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการ ผู้วิจัยได้ค้นคว้า เอกสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มีเนื้อหาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะ
2. การจับร่องวิชาดนตรี
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะ

ความหมายของแบบฝึกทักษะ

ราชบัณฑิตสถาน (2525:483) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะ และชุดที่ฝึกทักษะมีความหมายใกล้เคียงกัน โดยชุดฝึกทักษะให้ความหมายแบบฝึกหัดที่ใช้ตัวอย่างปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกตอบ

วรรณ แก้วแพรง (2526: 86) ได้กล่าวถึง แบบฝึกหัดเสริมทักษะว่าเป็นแบบฝึกหัดที่ครูจัดขึ้นให้แก่ นักเรียนเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกทักษะเพิ่มขึ้น โดยทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งด้วยความสนใจและพอใจ หลังจากที่นักเรียนเรียนรู้มันมาบ้างแล้ว

อนงค์ วิสาสัย (2535 -27) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกหัดว่าเป็นวิธีสอนที่สนุกอีกวิธีหนึ่ง คือการให้นักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดมาก ๆ เพราะแบบฝึกหัดจะช่วยให้นักเรียนมีโอกาสนำความรู้ที่เรียนมาแล้วฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างขวาง ยิ่งขึ้น

ประพนธ์ จำยเจริญ (2537: 89-90) ได้กล่าวว่า การหารสั้นเหมาะสำหรับการหารที่ตัวหารเป็นเลขหลักเดียว การหารยาวเหมาะสำหรับการหารที่ตัวหารมีสองหลักขึ้นไป

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะหมายถึง แบบฝึกหัดหรือวิธีสอนอีกวิธีหนึ่งที่ครูสร้างขึ้น เพื่อดึงดูดให้นักเรียนสนใจทำแบบฝึกหัด เพราะในแบบฝึกทักษะ มีทั้งคำถามและแบบและเฉลยในชุดเดียวกัน จึงเป็นการเสริมแรงให้นักเรียนอยากเรียนมากขึ้น

ความสำคัญของแบบฝึก

เชาวนิ เกิดเพทงค์ (2524 : 23) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกไว้ว่า “แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ และช่วยให้ครูทราบผลการเรียนของนักเรียนอย่างใกล้ชิด” ส่วนได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกสรุปได้ว่า แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่เกิดจากการกระทำจริง เป็นประสบการณ์ตรงที่ผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียน สามารถเรียนรู้ และจดจำสิ่งที่เรียนได้ดีและนำไปใช้ในสถานการณ์เช่นเดียวกันได้

แบบฝึกเป็นส่วนเพิ่มหรือเสริมจากหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่ทำขึ้นอย่างเป็นระเบียบ ระบบ ช่วยให้นักเรียนฝึกทักษะการใช้ภาษาดีขึ้น และช่วยเสริมทักษะทางภาษาให้คงทน นอกจากนี้แบบฝึกยังใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากบทเรียนในแต่ละครั้ง

แบบฝึกเป็นสื่อการเรียนชนิดหนึ่งที่ทำขึ้นอย่างเป็นระบบสามารถพัฒนาการเรียนของนักเรียนได้ เป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน คือ เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ เป็นเครื่องมือวัดผลและประเมินผลการเรียน ช่วยให้ครูทราบความก้าวหน้าหรือข้อบกพร่องของนักเรียน และช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน

ประโยชน์ของแบบฝึก

1. ใช้เสริมหนังสือแบบเรียนในการเรียนทักษะ
2. เป็นสื่อการสอนที่ช่วยแบ่งเบาภาระของครู
3. เป็นเครื่องมือที่ช่วยฝึกฝนและส่งเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่จะต้องได้รับการดูแลและเอาใจใส่จากครูด้วย
4. แบบฝึกที่สร้างขึ้นโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลจะเป็นการช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จตามระดับความสามารถของเด็ก
5. จะช่วยเสริมทักษะให้คงอยู่ได้นาน
6. เป็นเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจบบทเรียนแต่ละครั้ง
7. แบบฝึกที่จัดทำเป็นรูปเล่มจะอำนวยความสะดวกแก่นักเรียนในการเก็บรักษาไว้เพื่อทบทวนด้วยตนเองได้
8. ช่วยให้ครูมองเห็นปัญหาและข้อบกพร่องในการสอน ตลอดจนทราบปัญหาและข้อบกพร่องและจุดอ่อนของนักเรียน ช่วยให้ครูสามารถแก้ปัญหาได้ทันทั่วถึง
9. ช่วยให้มีโอกาสฝึกทักษะได้อย่างเต็มที่

10. แบบฝึกทักษะที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้วจะช่วยครูประหยัดเวลา และแรงงานในการสอน การเตรียมการสอน การสร้างแบบฝึกทักษะและช่วยให้นักเรียนประหยัดเวลาในการลอกโจทย์แบบฝึกหัด

จากความสำคัญของแบบฝึกดังกล่าว สรุปได้ว่า แบบฝึกนอกจากจะช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะ และทบทวนได้ด้วยตนเองแล้ว ยังช่วยให้ครูมองเห็นปัญหาและข้อบกพร่องในการสอน ทราบปัญหา และข้อบกพร่อง จุดอ่อนของนักเรียน เพื่อครูจะได้แก้ไขได้ทันทั่วถึง นอกจากนี้ยังช่วยประหยัดเวลา แรงงาน ในการเตรียมการสอนของครู ตลอดจนช่วยประหยัดเวลาในการลอกโจทย์แบบฝึกหัดของนักเรียนด้วย

2. การขับร้องวิชาดนตรี

การขับร้องเป็นการสร้างสรรค์ทางดนตรีวิธีหนึ่ง ซึ่งใช้วิธีเปล่งเสียงออกมาให้เป็นเพลงต่าง ๆ โดยอาศัยองค์ประกอบทางดนตรี เพื่อทำให้เพลงที่ร้องมีความไพเราะขึ้น

1. ประเภทของการขับร้อง แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. การขับร้องอิสระ คือ การขับร้องทั่วไป โดยไม่มีดนตรีประกอบผู้ขับร้องสามารถขับร้องตามที่ตนเองถนัดหรือต้องการ โดยไม่คำนึงถึงระดับเสียงของเครื่องดนตรี

2. การขับร้องประกอบดนตรี คือ การขับร้องให้เข้ากับการบรรเลงเครื่องดนตรี โดยคำนึงถึงทำนอง จังหวะ และรูปแบบของเพลง

3. การขับร้องประกอบการแสดง คือ การขับร้องเพื่อบรรยายเนื้อเรื่องหรือเนื้อเพลงประกอบการแสดงต่าง ๆ

4. การขับร้องหมู่ คือ การขับร้องพร้อมกันตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ การขับร้องทำนองเดียวกันและการร้องประสานเสียง

2. การขับร้องเพลงไทย การขับร้องเพลงไทย ควรเริ่มจากทำทางการร้อง เนื่องจากเพลงไทยมีลักษณะเฉพาะ ผู้ขับร้องจะนั่งร้องเป็นส่วนใหญ่และมียืนร้องบ้างตามโอกาส ซึ่งผู้ขับร้องควรจะต้องแสดงท่าทางให้เหมาะสม ดังนี้

1. ทำนั่ง ผู้ขับร้องส่วนใหญ่จะนั่งราบกับพื้นเวทีเช่นเดียวกับนักดนตรีซึ่งจะต้องนั่งพับเพียบให้เรียบร้อย สำรวมกิริยา นั่งตัวตรงไม่กระดุกกระดิก หรือเคลื่อนไหวมากเกินไป ขณะร้องให้หันหน้าไปทางผู้ชมเสมอ

2. ทำยืน ในบางโอกาสผู้ขับร้องอาจจะได้ยืนร้อง ซึ่งผู้ขับร้องควรยืนร้อง ซึ่งผู้ขับร้องควรยืนอย่างสำรวมกิริยาทำทาง และระวังการเคลื่อนไหวมือ เท้า และลำตัว

การขับร้องเพลงไทย มีหลักการปฏิบัติ ดังนี้

1. ร้องให้มีระดับเสียงสอดคล้องกับเสียงดนตรี
2. หายใจเข้า-ออก ให้สอดคล้องกับช่วงจังหวะ ทำนอง และเนื้อเพลง
3. ออกเสียงพยัญชนะ สระ คำควบกล้ำ ตามอักขรวิธี
4. ร้องให้ถูกต้องตามวรรคตอนของเนื้อเพลง เพราะหากร้องไม่ถูกวรรคตอน อาจทำให้ความหมายคลาดเคลื่อนได้
5. เนื่องจากเพลงไทยมีการเอื้อน ให้ระมัดระวังในเรื่องการออกเสียงควรเอื้อนให้มีน้ำเสียงสม่ำเสมอตามจังหวะและทำนองเพลง

การขับร้อง

การขับร้องเพลง เป็นกิจกรรมสร้างสรรค์ทางดนตรีวิธีหนึ่ง ที่ทำให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่ผู้ร้องและผู้ฟัง ซึ่งการขับร้องอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การขับร้องเดี่ยวและการขับร้องหมู่

การขับร้องเดี่ยว หมายถึง การร้องเพลงโดยบุคคลเพียงคนเดียว อาจมีคนตรีประกอบหรือไม่มีก็ได้

การขับร้องหมู่ หมายถึง การร้องเพลงโดยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป อาจมีคนตรีประกอบหรือไม่มีก็ได้ ซึ่งการขับร้องแบบหมู่นี้อาจจะร้องแบบเป็นทำนองเดียวกันหรือร้องแบบประสานเสียงกันก็ได้

การขับร้องเพลงประเภทต่าง ๆ ให้มีความไพเราะ ต้องอาศัยการฝึกฝนบ่อย ๆ จนเกิดความชำนาญ และใช้หลักการขับร้องที่ถูกต้อง ดังนี้

การขับร้อง มีหลักในการฝึกปฏิบัติ ดังนี้

1. การออกเสียง ในการขับร้องเพลงจะต้องออกเสียงให้เต็มเสียงตามจังหวะและทำนองของเพลง ซึ่งจะต้องมีความต่อเนื่องสม่ำเสมอ ไม่ขาดช่วง
2. การหายใจเข้าออก เนื่องจากการร้องเพลง ต้องอาศัยลมในการเปล่งเสียง ดังนั้น การหายใจเข้าออก จึงมีความสำคัญในการร้องเพลง เพราะเกี่ยวข้องกับ การหมุนเวียนของลมในร่างกาย การหายใจเข้าออกให้สอดคล้องกับการร้องเพลง จึงมีส่วนช่วยทำให้ร้องเพลงได้ดีขึ้น
3. การใส่อารมณ์กับเพลง เพลงที่ขับร้องมีหลายประเภท บางเพลงให้อารมณ์สนุกสนาน บางเพลงให้อารมณ์เศร้า ผู้ขับร้องควรรู้ความหมายจังหวะและทำนองเพลง เพื่อจะได้ปรับอารมณ์และความรู้สึกให้เข้ากับเพลงจะทำให้ร้องเพลงได้ดี
4. การเปล่งเสียงให้ถูกต้องตามอักขรวิธี การเปล่งเสียงร้องเพลงควรให้ถูกต้องตามอักขรวิธี คือ ออกเสียงพยัญชนะ วรรณยุกต์ให้ชัดเจนตามหลักการออกเสียง โดยเฉพาะคำควบกล้ำ

5. ทำท่างในการร้องเพลง การร้องเพลง ควรแสดงท่าทางให้เหมาะสม ไม่ล้วง แคะ แคะ เกา ซึ่งเป็นการสร้างความรำคาญให้แก่ผู้ฟัง และควรสร้างบรรยากาศร่วมกับผู้ฟัง ให้ผู้ฟังได้มีอารมณ์ร่วมกับเพลงที่ร้อง พื้นฐานการขับร้อง

การขับร้องของนักร้อง หรือนักร้องประสานเสียง ควรพัฒนาเทคนิคการขับร้องเป็นประจำ อย่างสม่ำเสมอ ตั้งแต่การวางท่าทางที่ถูกต้อง การใช้ลมอย่างสมบูรณ์ การเปล่งเสียงที่ถูกต้อง ซึ่งพื้นฐานเหล่านี้จะช่วยให้ผู้ร้องมีเทคนิคการร้องที่ดี ป้องกันการร้องเพี้ยน ซึ่งจะทำให้เจ็บคอ เจ็บกลัมนเนื้อ จนไปถึงไม่สามารถร้องเพลงได้

วาทยากร (Conductor) ในที่นี้จะหมายถึงผู้อำนวยการเพลงของคณะนักร้องประสานเสียง ซึ่งเป็นผู้ฝึกสอนคณะนักร้องประสานเสียง โดยใช้เวลาการฝึกซ้อม สม่ำเสมอ ปูพื้นฐานการร้องเพลงที่ถูกต้อง การเลือกเพลงร้องที่เหมาะสม คุ่วงกว้างของระดับเสียงว่าเหมาะสมกับคณะนักร้องหรือไม่ จังหวะ และความเข้มของเสียงที่พอดี และองค์ประกอบอื่นๆ ให้เหมาะสมกับคณะนักร้องประสานเสียงที่สุด

การฝึกซ้อม การสร้างเสียงประสาน ขั้นตอนการขับร้องเดี่ยว จะแตกต่างกับการฝึกนักร้องประสานเสียง แต่ยังคงใช้หลักการฝึกร้องเพลงเหมือนกัน เพื่อพัฒนาเทคนิคการขับร้องและสร้างเสียงที่มีคุณภาพ ในการขับร้องประสานเสียงนั้น นักร้องต้องพยายามร้องให้เสียงกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน นั่นหมายถึงทุกคนจะต้องเปล่งเสียงพยัญชนะสระอย่างพร้อมเพรียงกัน ด้วยเทคนิคการร้องเหมือนกัน การสื่อความหมายของเพลง เข้าใจตรงกัน นอกเหนือจากที่จะต้องร้องให้พร้อมเพรียงกันในแนวเสียงเดียวกัน เพื่อให้สื่อความหมายของเพลงได้อย่างสมบูรณ์

จุดมุ่งหมายของการฝึกซ้อมการขับร้องเพลง

1. ท่าทางการยืน – มีท่าทางที่ดี มั่นใจ ไม่เกรง ปล่อยตามสบาย แต่มีคง ซึ่งจะเอื้ออำนวยให้หายใจได้ถูกต้องและร้องออกมาได้ดี
2. การหายใจและการควบคุมการใช้ลม – ซีโครง (rib) ให้ขยายออกได้อย่างสบาย ออกไม่ยุบ เมื่อหายใจออก หายใจไม่มีเสียงดัง ควบคุมลมหายใจได้ดี และให้คงขยายซีโครงไว้ตลอดเวลาในขณะที่ร้องเพลง
3. ร้องสระได้ชัดเจน – สามารถร้องเพลงได้ชัด ทำรูปปากให้ถูกต้อง
4. ร้องพยัญชนะได้ชัดเจน – ไม่เกร็งขากรรไกร ไม่เกร็งลิ้นและขยับปากได้คล่อง
5. ภาษาชัดเจน – มีความสามารถในการร้องเพลงภาษาต่างๆ ได้อย่างชัดเจน ถูกต้องตามหลักของภาษานั้นๆ

6. มีเสียงก้องกังวาน – เข้าใจวิธีการทำให้เสียงมีความก้องกังวาน และรู้จักที่จะใช้เทคนิคการสั้นเสียงได้อย่างพอเหมาะพอดี
7. รู้จักเสียงของตนเอง – รู้ขีดความสามารถของเสียงตนเอง รู้จักช่วงเสียงที่เหมาะสมของตน รู้จักข้อดีข้อเสียของตนอยู่ที่ใด จะนำมาใช้อย่างไร
8. รู้จักวิธีการฝึกซ้อม – เข้าใจวิธีการฝึกซ้อมอย่างมีประสิทธิภาพ รู้ขั้นตอนและวิธีการศึกษาเพลงอย่างละเอียด
9. รู้จักวิธีการตีความบทเพลง (Interpretation) – สามารถตีความบทเพลงและถ่ายทอดอารมณ์เพลงได้ถูกต้อง
10. แสดงได้ – มีความสามารถที่จะนำเสนอ แสดงการขับร้องต่อหน้าผู้ชมด้วยความมั่นใจได้
11. ร้องประสานเสียงได้- นำความรู้ด้านทักษะการขับร้องเกี่ยวไปใช้ในการขับร้องปรานเสียงได้ โดยสามารถแยกแยะเทคนิคการเปล่งเสียงในการขับร้องเดี่ยวและในการขับร้องกลุ่ม
12. รักษาสุขภาพ – รักษาสุขภาพที่ดี กินอาหารถูกต้องตามโภชนาการ และดูแลรักษาสุขภาพรักษา

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สายพอ บัวผัน (2555) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะ เรื่องการขับร้อง เพลงไทย อัครา จังหวะสองชั้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปึกธงชัยประชานิรมิต อำเภอปึกธงชัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะเรื่อง การขับร้องเพลงไทย อัคราจังหวะสองชั้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนปึกธงชัยประชานิรมิต สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 31 จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แบบฝึกทักษะ คู่มือการใช้แบบฝึกทักษะ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การขับร้องเพลงไทย อัคราจังหวะสองชั้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 30 ข้อสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมุติฐานโดยใช้การทดสอบค่า t-test (Dependent Sample) ผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกทักษะ เรื่อง การขับร้องเพลงไทย อัคราจังหวะสองชั้น มีค่าประสิทธิภาพ 84.97/83.78 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการขับร้องวิชาดนตรีสากล โดยใช้แบบฝึกทักษะของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ชยการ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้ได้แก่ นักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ชยการ ทั้งระดับชั้น ปวช. ปีการศึกษา 2564 (จำนวน 947 คน ข้อมูลจากสำนักทะเบียนและวัดผล ณ วันที่ 11 มิถุนายน 2564)

กลุ่มตัวอย่าง คือ ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้ได้แก่ นักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ชยการ ระดับชั้น ปวช. ปีการศึกษา 2564 จำนวน 5คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบทดสอบความสามารถการขับร้องวิชาดนตรีสากล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. จัดเตรียม ชีแจงวัตถุประสงค์ขั้นตอน และรายละเอียดเกี่ยวกับการเรียนการสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะ
2. ผู้วิจัยสร้างแบบฝึกทักษะ จำนวน 3 ชุด และ ผู้วิจัยได้นำแบบฝึกทักษะ มาใช้กับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างนอกเวลาเรียนของแต่ละวัน เมื่อเสร็จสิ้นการเรียนแต่ละแบบฝึกทักษะ นักศึกษาจะต้องทำแบบทดสอบท้ายชั่วโมงเพื่อทดสอบความสามารถการร้องเพลงสากล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบคะแนนทดสอบหลังจากที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะกับคะแนนก่อนเรียน โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t-test for Dependent ทำการประมวลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนของนักศึกษา

$$\text{โดยใช้สูตร } \bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

$$\text{เมื่อ } \bar{x} = \text{คะแนนเฉลี่ย}$$

$$\sum x = \text{ผลรวมของคะแนนทั้งหมด}$$

$$N = \text{จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง}$$

2. ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน

$$\text{โดยใช้สูตร } S.D. = \sqrt{\frac{n\sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

$$\text{เมื่อ } S.D. = \text{ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน}$$

$$X = \text{ค่าคะแนน}$$

$$n = \text{จำนวนคะแนนในแต่ละกลุ่ม}$$

$$\sum = \text{ผลรวม}$$

3. การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยสองค่าที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่ไม่เป็นอิสระจากกันกลุ่มตัวอย่างขนาดเล็ก ($n < 30$) ทดสอบโดย t-test

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{Sp^2 \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}} \quad df = n_1 + n_2 - 2$$

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการขับร้องวิชาดนตรีสากล โดยใช้แบบฝึกทักษะของ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชการ ผู้วิจัยได้ใช้ แบบทดสอบในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้แก่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 คน และในการนำเสนอผล การวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตารางที่ 4.1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐานความแตกต่างของค่าเฉลี่ย คะแนนก่อนเรียนและคะแนนหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะ

คะแนน	N	$\bar{X}$	SD	T-Test	Sig
คะแนนก่อนเรียน	5	5.63	0.65	10.33*	.000
คะแนนหลังเรียน	5	8.14	0.47		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมโดยใช้แบบฝึกทักษะ พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียน สูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า จากการจัดการ เรียนรู้ด้วยโดยใช้แบบฝึกทักษะ ทำให้นักศึกษามีทักษะการขับร้องวิชาดนตรีสากลดีขึ้น

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการขับร้องวิชาดนตรีสากลโดยใช้แบบฝึกทักษะของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา สามารถสรุปผลได้ดังนี้

สรุปผล

จากการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมโดยใช้แบบฝึกทักษะ พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า จากการจัดการเรียนรู้ด้วยโดยใช้แบบฝึกทักษะ ทำให้นักศึกษามีทักษะการขับร้องวิชาดนตรีสากลดีขึ้น

อภิปรายผล

จากการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมโดยใช้แบบฝึกทักษะ พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า จากการจัดการเรียนรู้ด้วยโดยใช้แบบฝึกทักษะ ทำให้นักศึกษามีทักษะการขับร้องวิชาดนตรีสากลดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สายพอ บัวผัน (2555) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะ เรื่องการขับร้องเพลงไทย อุดรจังหวัดสองชั้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปทุมคงคาประชานิรมิต อำเภอปทุมคงคา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะเรื่องการขับร้องเพลงไทย อุดรจังหวัดสองชั้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนปทุมคงคาประชานิรมิต สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 31 จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แบบฝึกทักษะ คู่มือการใช้แบบฝึกทักษะ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การขับร้องเพลงไทย อุดรจังหวัดสองชั้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 30 ข้อสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมุติฐาน โดยใช้การทดสอบค่า t-test (Dependent Sample) ผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกทักษะ เรื่อง การขับร้องเพลงไทย อุดรจังหวัดสองชั้น มีค่าประสิทธิภาพ 84.97/83.78 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

การเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะ ครูผู้สอนต้องมีส่วนร่วมในการฝึกทักษะการจับ
ร้องไปกับควบคู่กับนักศึกษา และจะต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ตลอดจนพื้นฐาน
หรือประสบการณ์เดิมของนักศึกษาแต่ละคน

บรรณานุกรม

- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2535). **จิตวิทยาการสอนดนตรี**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ปิยะพันธ์ บางแก้ว และวัน เดชพิชัย. (2563). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการ
 ขับร้องวิชาดนตรีระหว่างวิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของชูชุกกับการเรียนรู้แบบปกติ
 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. **การประชุมมหาดใหญ่วิชาการระดับชาติและนานาชาติ
 ครั้งที่ 12**, 1049-1062.
- วีระภัทร์ ชาตินุช และอัญชดี ทองแถม. (2559). **การพัฒนาโสตทักษะวิชาดนตรีสากลโดยใช้ชุด
 กิจกรรมตามแนวคิดของธอร์นไคค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5**. วิทยานิพนธ์
 ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย
 ธุรกิจบัณฑิตย์.
- สุกรี เจริญสุข. (2538). **ดนตรีชาวสยาม**. กรุงเทพมหานคร: Dr.Sax.
- สายพอ บัวผัน. (2555). การพัฒนาแบบฝึกทักษะ เรื่องการขับร้อง เพลงไทย อัตร่าจังหวะสองชั้น
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปึกธงชัยประชานรมิต อำเภอปึกธงชัย สำนักงานเขตพื้นที่
 การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31. **วารสาร สารสัมา**, 82-86.

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายกฤษฎา ดาวเรือง
วัน เดือน ปีเกิด	23 ตุลาคม 2521
สถานที่เกิด	จังหวัดกรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	จบการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนนครนุสรศึกษาลัย จบการศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ศึกษา ศาสตรบัณฑิต สาขาคุรุศึกษาศาสตร์สากล จบการศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศิลปกรรม ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาคณิตศาสตร์ชาติพันธุ์วิทยา
ตำแหน่งหน้าที่	
การงานปัจจุบัน	อาจารย์สายสนับสนุน วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณวิทย์พัฒนวิชาการ